

In de gang van de ruime pastorie in Knokke hangen Tibetaanse gebedsvlaggetjes, aan de muur een Brigid Kruis van gras. Naast de deur zit een Vietnamese yogi: de ene kant is een mannetje in foetushouding, de andere kant een lachend gezicht. 'Als je over zijn hoofd wrijft, verdwijnen je zorgen,' lacht Pradip Smagge.

'Op de derde dag stond ik op en ging ik spelen'

Ik ben nochtans opgegroeid in Oostende en zo voel ik me ook, een echte Oostendenaar. Heerlijk uitwaaien bij de zee, daar gaat niks boven. 's Nachts met je voeten in het water staan, voor je niks dan zwart, met enkel het geluid van de zee. Geestesverruimend en dat zonder middelen te nemen (grinnikt).

Ik werd priester uit liefde voor rituelen en symbolen. Klinkt raar, vind je niet (lacht)? Ik zoek naar zingeving via symbolen. Die kunnen Belgisch zijn, maar het mag zeker ook wat exotischer. De natuurreligie spreekt me bijvoorbeeld sterk aan.

Hij wijst op de vlaggetjes aan het plafond.

Die komen uit de Tibetaanse bönnreligie en symboliseren het element lucht. Meestal gebruiken wij daarvoor wierook. Ze doen mij denken aan de eindigheid, de vluchtigheid. Je schrijft je wens erop en je woorden verdwijnen mee met de wind. Mooi toch?

Er is meer dan een Weesgegroet of een Onzevader, maar mensen weten dat niet altijd. Dus ik leer ze dat (lacht).

We maken het ons gemakkelijk aan de ruime tafel. Terwijl wij smullen van een fruittaartje, vertelt priester Pradip verder.

Ik ben geen rebel. Ik doe wat Rome zegt, maar ik sta ook open voor andere dingen. Er mag voor mij wel wat leven inzitten. Het hoeft niet altijd zo vastomlijnd. Het aanbod van de Kerk is goed, maar ik wil het wat meer naar deze tijd brengen of zelfs via oude rituelen bij de mensen brengen.

In zijn tuin, bij het raam, heeft hij een mooie vijver aangelegd, 'mijn kweekvijver' met aan de rand een Boeddhabeeldje. 'Toeval. Hij straalt gewoon rust uit en ik heb nog geen beeld van Jezus gevonden dat dat ook uitstraalt (lacht). Ach, een kluchtje nu en dan moet kunnen.'

Zo ben ik ook een hevige bewonderaar van oude Keltische gebruiken. Als ik ergens anders kon wonen, zou het op Iona zijn: een klein eiland bij de Schotse kust, dat een prille *missioneringspost* was. Ze leefden er heel verbonden met de natuur en vertrokken vanuit de Keltische spiritualiteit. Idyllisch was het er ook, heerlijk woest... Nou ja, het was er in elk geval omgeven door water.

Water zit wel in me, vuur ook. Ik houd van kaarsen, fakkels. Vreemd, maar ik zie dat graag. Soms lachen mijn parochianen wel eens, 'Daar is hij weer, met zijn vier elementen'. Als ik wierook brand, denken ze dat dat komt door mijn Indische afkomst. Maar dat klopt niet, ik heb die cultuur helemaal niet mee. Ik ruik gewoon graag wierook (lacht).

Ik was vier toen ik naar België kwam en sprak maar een paar woorden (haalt zijn schouders op). Ik was een weeskind, er was geen tijd voor affectie. Ik ben eigenlijk een tweede keer geboren toen ik in

Zaventem aankwam, al herinner ik me dat niet. Verdringing, zeggen ze. Daarna heb ik drie dagen en drie nachten geslapen, mijn ouders haalden er zelfs de dokter bij. En op de derde dag stond ik op en ging ik spelen. Het heeft haast iets Bijbels (grinnikt).

Het gezin waarin ik opgroeide, was heel divers samengesteld. Mijn ouders hadden een eigen zoon en drie adoptiekinderen, waaronder ik dus. Thuis merkten we daar niks van, maar op straat voelde je het verschil soms. Dan vroegen mensen aan mijn ouders wie een 'echt' kind was. Maar verder heb ik geen racisme ervaren. (zwijgt even) Al was er wel die keer dat een ouderpaar niet wilde dat hun kind door mij gedoopt zou worden.

Bij oudere mensen is er soms wat gereserveerdheid, maar eens ze weten wie je bent, zien ze de kleur niet meer. Het 'zwart pastertje' word ik hier nu genoemd (lacht).

Hoewel de zomer al een tijdje voorbij is, draagt hij nog steeds sandalen. 'Ik kreeg plots een gek idee. Waarom geen sandalen dragen van Witte Donderdag, de voetwassing, tot 1 november, het winterfeest van de Kelten? Ik ben dit blijven doen, nu toch al zes jaar.'

Wie de Keltische geschiedenis kent, heeft meteen een pak meer achtergrond. Je weet waarom de christelijke feesten vallen op de dagen waarop wij ze nu vieren, een overblijfsel van de natuurgodsdiensten. Ik verwijst daar ook vaak naar in mijn duidingen.

1 mei was bijvoorbeeld het Keltische vruchtbaarheidsfeest. De meiboom zoals wij die nu kennen, was een fallusymbool en het wiel stond voor de zon.

Er is zoveel te weten, kennis die de rest verduidelijkt. Jezus is het licht van de wereld en wanneer is licht het sterkst? Precies, als het het donkerst is. Kerstmis dus!

We volgen hem naar zijn leefruimte. In de gang staat een mooie buffetpiano. 'Mooi als meubel, maar ik kan niet spelen, mijn vingers zijn te kort (lacht). Hoewel, dat zijn maar uitvluchten.'

Er is ook zoveel te doen en hier woont niemand die zegt, 'Pradip, doe nu eens...' Dus verplicht ik mezelf om een boek te lezen. (wijst naar de muur) Een hele kast vol, maar ik heb nog niet alles gelezen, zo lang leef ik nog niet (lacht).

Tussen de vele boeken zie ik een Koran staan.

Die heb ik wel gelezen. En er staan mooie dingen in.

In deze kast staat mijn verzameling godinnenbeeldjes. Ik heb veel interesse in de oorsprong van religie, vandaar de vrouw ook. Godinnen zijn ouder dan goden. Als mensen op reis gaan, nemen ze soms een beeldje voor me mee. Ook Maria staat erbij, natuurlijk!

Gezellig zitten hier, niet?

Dat is het inderdaad, maar we moeten vertrekken. Hij loopt met ons mee door Knokke, naar de kerk, waar onze wagen geparkeerd staat. Onderweg rijdt heel traag een blauwe Lotus Sport voorbij. 'Ook dat is Knokke!' schatert hij.

tekst: Petra Van Caneghem 'De mens achter de kerk'